

Nozotny Gergely
Szégyenlősség

Megvásárolhatta volna pénzért,
de az olyan polgárian kicsinyes lett volna,
üzleti bűzbe bújna az orra.
Ilyen múlttal, ilyen kifinomult ízléssel,
ilyen jellel a koponyáján mégsem teheti,
csak odaállni, keresni, turkálni, alkudni, venni,
erre képtelen lenne, szégyelli.

Meg is szolgálhatná talán, a munka burka
szorgalommal talán turka furka hurka,
de olyan megalázó lenne, hogy míg a mások szurka,
addig keményen marka torka purka,
méltóságához nem illik ilyenfajta csurka,
és fényéhez ez a szánalmas, sanda szürke.
Vitézi múlt, kiérdemelte, túrte, torta,
ahogy örökölte, és az emlékeiből kikortorta.

Talán megkapná, ha könyörögne érte,
hiszen más is megkapta, hogyha kérte,
de félt a pocskok mocsok visszautasítástól,
a rotyogós fölénytől, pittyesztéstől, szájhúzástól,
mert a kérés már maga megalázó,
a másikat így helyezni fölénybe, kénybe, égbe,
csak nem fog lapulni, tekeregni, kérve,
rokonok, barátok, ellenségek és fajtája szégyenére.

Ezért úgy határozott, hogy megöli a disznót,
megfojtja, felnégyeli, megszünteti, kifosztja,
egyszerűen, hogy ne legyen se bonyodalom, se szégyen.
Így lesz határozott, vitézi, bátor, tiszta,
a családját és a barátait is kiirtja,
ahogy diktálja a sok évezredes hősi minta,
aztán akiket megölt, meggyalázza, így issza vissza
becsületté és javítássá e begyűjtő markolászó tettet,
így nem kell megalázkodnia, szégyenkeznie egy percig se,
szégyenkezzen az, aki szolgál, fizet és érdemeket tettet.

Szomszédolás

A szomszédba járásról lemondtam
a mostoha útviszonyok miatt.
Nem szeretek jéghegyeken csúszkálni,
megküzdeni fókákkal, sarki bolhákkal,
vakoskodni az északi fénynél,
függeni órák hosszát a szakadékok felett,
és míg alattam fogukat csattogtatják a kiéhezett gödrök,
hallgassam, hogy kis eszkimó lányok
idegesen és gúnyosan kacagnak.
Ezzel együtt kijelenthetem, hogy a tojások
a legbékésebb állatok.
Éppen ezért ajánlom, hogy a tojásokat
tegyük meg békebíróknak,
ők döntsenek, ha túlzott méretűvé válik a civakodás,
és adják nekik a nemzetközi békedíjat.
Milyen jó lenne újra béketojásnak lenni,
nem félni a hidegtől, a rántotta-állapottól,
és nem gondolni védekezésre.
Tessék abbahagyni az ábrándozást,
és fordulj meg, fiam, szépen tegyél szalmából font
tányérkákat a vázák alá,
keresd elő a teáskészletet, kösd meg a kutyát,
mert vendégeket várunk.
Megfürödtem, megborotválkoztam,
rendbe raktam az ágyat,
hogy ne legyenek rossz véleményekkel rólunk,
ha belép és körülnéz az ítélet-végrehajtó.
Majd megkérjük, hogy írjon pár szót az emlékkönyvbe,
adjon papagájmagot a papagájnak,
és kóstolja meg a ház eladó lányának
nadrágulyás gulyáslevesét.
Mert nálunk a vacsora a főétkezés.
A másik szomszédhoz sincs kedvem átmenni,
mert arra nagyon gorombák,
mindig belém lőnek szigonnyal,
aztán vakarhatom a helyét és nem tudok
napokig másra gondolni.
Mert ha az ember nem is túl kényes
és már meg is szokta a rideg bánásmódot,
akkor is zavarja, ha szomszédok, akiket nem bántott soha,
durva szigonyokkal le akarják teríteni.

A nagynéni rendelkezik, hogy a tamariszkuszfát
hogyan tegyük az ajtóba,
és hogyan kell a pöfetegombából
tavaszi salátát készíteni.
De hiszen itt nyár van, verőfény, központi fűtés,
mért kell ilyenkor tavaszi salátával kínálni a vendégeket?
De ő felém szurkál a villával,
mint annak idején Balambér, a rozmárszelídítő,
aki szeretett figyelmeztetni, hogy vigyázzak
a szokásaimra, mert a rossz szokás belém idegződik,
és az idegződésnél nincs rosszabb.
A világ csupa idegződés, kifeszült idegek pengése,
preparálása aludttejrel, alkohollal, ezért ragaszkodik hozzá,
hogy tartsam be pontosan az előírásokat.
Mikor sikerültek a tervek, bekerítették a kertet,
betetőzték a kupolát, felrakták az ágakat a fákra,
bedugdosták a füveket a földbe,
beledugták a tükörbe a tükröződést,
belefűrték az ajtóba a kukucskálólyukat,
a vadonatúj ablakon ünnepélyesen beengedték az első
szúnyogot,
tehát igazán itt lett volna az ideje a megelégedettségnek,
a főellenőr ágynak esett és ahhoz a főnökhöz,
aki lázzal végigbirizgálta,
nem volt egy csöpp protekciója sem.
De a harmadik szomszédhoz átmehtek,
mert ott szeretnek és az odavezető út is kényelmes.
Arrafelé gyenge fűvel vetették be
a lesimított tengerhullámokat,
leporolták a térdig érő kerítéseket,
megszelídítették és hasznos munkára fogták
a vérengző szúnyogokat.
Előveszem a régi jegyzeteket,
hogy ki tudjam panaszkodni magamat.
Közösen látunk munkához, kis kalapácsokkal
apróra verjük az ébresztőórát és közben
felsoroljuk a felháborodásunk okait.
Hajlongunk, amikor a tanító néni a tóba szórja a kacsákat,
és mikor a férje hétmérföldes csizmájában elindul
a könnyelmű és züllött gyógyszertárak felé.
Jó barátom. Az új csigaházamban
én is várom majd gyertyával, gyogyteával.